

EXPUNERE DE MOTIVE

Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, prevede, la art. 7 alineatul (1): *„În unitățile, în instituțiile de învățământ și în toate spațiile destinate educației și formării profesionale sunt interzise activitățile care încalcă normele de moralitate și orice activități care pot pune în pericol sănătatea și integritatea fizică sau psihică a copiilor și a tinerilor, respectiv a personalului didactic, didactic auxiliar și nedidactic, precum și activitățile de natură politică și prozelitismul religios.*” De asemenea, art. 10 alin. (1) din același act normativ consacră caracterul de serviciu de interes public al învățământului.

Legea educației **consacră dreptul la securitate al personalului didactic**, în Titlul II- Statutul personalului didactic – Capitolul I – Statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar – Secțiunea a 9-a, art. 272, conform căruia:

„(1) Cadrele didactice nu pot fi perturbate în timpul desfășurării activității didactice de nicio autoritate școlară sau publică.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), nu se consideră perturbare a cadrelor didactice în timpul desfășurării activității didactice intervenția autorităților școlare și/sau publice în situațiile în care sănătatea fizică sau psihică a elevilor ori a personalului este pusă în pericol în orice mod, conform constatării personalului de conducere, respectiv în timpul exercițiilor de alarmare pentru situații de urgență.

(3) Înregistrarea prin orice procedee a activității didactice poate fi făcută numai cu acordul celui care o conduce.

(4) Multiplicarea, sub orice formă, a înregistrărilor activității didactice de către elevi sau de către alte persoane este permisă numai cu acordul cadrului didactic respectiv.

(5) Înregistrarea prin orice procedee a activităților desfășurate în spațiile școlare este permisă numai cu acordul personalului de conducere, cu excepția celor de la alin. (3).”

Realitatea ultimilor ani a demonstrat scăderea tot mai accentuată a respectului acordat corpului profesoral de către elevi și părinții sau reprezentanții legali ai acestora. Nu au fost puține situațiile în care personalul didactic a fost supus unor agresiuni fizice și/sau verbale din partea elevilor, dar și a părinților sau reprezentanților legali ai acestora.

Conform unui studiu efectuat anii trecuți pentru Ministerul Educației, peste 70 de mii de profesori români au fost, cel puțin o dată, jigniți, amenințați sau chiar loviți de către elevi sau părinți. Studiul a fost făcut în 1200 de școli, cu un număr total de 586.000 de elevi. Dintre aceștia, 2400 au recunoscut că și-au insultat sau înjurat profesorii, iar aproape 200 au mărturisit, unii din ei cu mândrie, că au bătut, cel puțin o dată, un cadru didactic. Internetul e plin de articole și chiar filme în care sunt prezentate asemenea incidente: elevi care își umilesc în fața clasei profesorii, alții care îi înjură de mama focului sau îi iau de-a dreptul la pumni. Până în 1989, adică în plin regim totalitar, un asemenea incident era de neconceput, iar atunci când, totuși, așa ceva se întâmpla într-un oarecare colț al țării, urmările erau drastice pentru elevul în cauză. Până și în anii negri ai dictaturii, dascălul era respectat, iar demnitatea lui era apărută

În sistemul național de învățământ se constată o lipsă de protecție juridică a cadrelor didactice față de hărțuirea și agresiunile venite din partea elevilor, părinților sau reprezentanții legali ai acestora; obiceiul de a vedea școala ca o instituție în care predomină drepturile unor elevi față de profesorii lor sau față de restul elevilor, din cauza concepției greșite că școlile sunt centre de asistență; în multe cazuri, profesorii nu sunt protejați în cazul luării unei decizii pedagogice față de un elev sau al aplicării unei sancțiuni disciplinare; nu se poate asigura prevalența dreptului la educație al majorității elevilor în raport cu cei care au un comportament perturbator etc.

Este obligatorie sensibilizarea societății în ansamblul său cu privire la necesitatea de a transforma sistemul de învățământ, prin consolidarea autorității cadrului didactic pentru a se evita eșecul școlar, abandonul școlar, cât și pentru îmbunătățirea calității educației, astfel încât școala să asigure formarea unor tineri calificați în raport cu cerințele în continuă schimbare de pe piața forței de muncă.

În același timp, procesul de predare și învățare de calitate se poate desfășura doar într-un mediu de respect reciproc între corpul profesoral și beneficiarii primari, secundari și terțiari ai educației.

Ca urmare a tuturor celor menționate considerăm de asemenea că, autoritățile publice din România trebuie să se asigure că profesorii vor primi

tratamentul, considerația și respectul conform cu importanța socială a sarcinii încredințate de societate, trebuie să acorde o atenție prioritară pentru a îmbunătăți condițiile în care corpul profesoral își realizează munca și vor încuraja acordarea unei considerații crescute și a recunoașterii sociale a profesiei didactice.

Această lege contribuie la recunoașterea socială, a autorității, precum și a standardelor profesionale ale corpului profesoral, promovând formarea și evaluarea sa și recunoaște autoritatea publică a directorilor, membrilor de conducere și profesorilor din școlile publice și private, aceștia bucurându-se de toate principiile prezumției de veridicitate în declarațiile lor scrise cu privire la evenimentele cu semnificație disciplinară și de protecția acordată de lege.

Această lege recunoaște ca *autoritate instituțională figura profesorului și o convertește în sprijinul primordial pentru un proces de predare – învățare de calitate*, având în vedere faptul că învățarea poate fi dobândită doar într-un climat de muncă respectos față de cadrele didactice și față de restul elevilor, într-un mediu de conviețuire pozitivă.

În numele inițiatorilor,

senator Liviu Marian POP

